

Com seré d'aquí set anys?

Per molts fulls de ruta que ens tracem, tothom està exposat a l'imprevisible i a la fragilitat

Dani Rifa, un dels protagonistes, al 1989, 1996 i 2011.

El programa *Generació D* de TV3 des del 1989 cada set anys queda amb el Dani, l'Anna, l'Israel, la Neus, el Carles, el Marc i la Cristina per saber com han omplert aquest temps. Jo, que no miro mai la tele perquè no en tinc, no deixo d'aplaudir aquesta idea (dirigida per Francesc Escribano) tan ben parida. El retrat del que aquella colla d'adolescents de quinze a disset anys van ser, han estat i són. Amb un qüestionari (és dur fer-se gran? la teva vida serà semblant a la dels teus pares? en què et gastaries 100.000 pessetes? què en penses de l'amor? del sexe? en què creus?) que em rebota i em ressona, perquè a l'acte em fa rumiar què hauria respost quan era aquella adolescent que vivia a ves a saber quin planeta i què contestaria ara (que visc en un altre, qui sap si encara el mateix).

La primera evidència no és només que el temps passa volant, sinó que el temps ens transforma. Som exactament el que érem? No, és impossible. Els dies, les persones, els somnis, les rutines, les frustracions, els plors muts, les complicitats, l'amor, els comiats, tot ens travessa i ens canvia. El temps, com un torrent silenciós, corre pell endins i pell enfora. Com diu Marguerite Yourcenar, ens va esculpint.

La segona és que tots estem fets d'una fusta o una altra. No hi ha cap cas en què vegis que entre el noi de setze anys i l'home de quaranta-llargs hi hagi dues persones irreconeixibles. Canviem de pentinat, de feina, d'amics, de parella, ens engreixem o aprimem, fem una altra pinta, però, en el fons, hi ha un tarannà, una essència, un perfum que ens defineix: la benevolència de l'Israel, la picardia del Marc, l'inconformisme del Dani. Som l'arbre, més florit o més tort, nascut d'aquella llavor. I potser el que és important no és si hem estat estrictament fidels als

somnis que teníem de joves, sinó si som coherents amb les expectatives d'ara.

Preguntar-nos com serem d'aquí set anys trobo que val la pena: ens ofereix la possibilitat de projectar-nos en llocs, amb persones, amb projectes que ens atrauen. Ens avança una idea del que esperem de nosaltres. Però per molts fulls de ruta que ens tracem, tothom està exposat a l'imprevisible i a la fragilitat. I no s'hi val a badar: en Dani es penedia de no haver parlat del que de debò volia parlar amb el seu pare abans que es morís. I abans de dibuixar demàs, val la pena saber que hi ha presents que no es repetiran mai. Carai, que és veritat que podem emmalaltir, que ens fem vells. Que un dimecres qualsevol s'apaga la llum d'algú que estimes i tot segueix girant amb una vertiginosa normalitat.

La vida passa, tenim la sort inexplicable de ser-hi i el millor que podem fer és viure-la abans que, amb fortuna, tinguem set anys més i mirem enrere per recordar (o voler tornar) on som ara.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2iibe9Yaks4>